

Uw woord
is een lamp voor mijn voet
en een licht op mijn pad
(Ps. 119:105)

Hebreeën 3

1 Daarom, heilige broeders, deelgenoten der hemelse roeping, richt uw oog op de apostel en hogepriester onzer belijdenis, Jezus.

Waarom begint dit vers met: *Daarom?* Omdat – zoals in vers 17 van het vorige hoofdstuk genoemd werd - Hij in alle opzichten aan zijn broeders gelijk is geworden, en *zó* een barmhartig en getrouw Hogepriester kan zijn. Daarom op Hem dus ons oog gericht.

Heilige broeders - deelgenoten der hemelse roeping: wij zijn immers geroepen om in de voetstappen van Jezus te treden, die geen zonde gedaan heeft en in wiens mond geen bedrog is gevonden. Die als Hij gescholden werd, niet terugschold en als Hij leed niet dreigde (1 Petr.2:1/23).

En we zijn immers geroepen tot het verkrijgen van de heerlijkheid van onze Here Jezus Christus, en dat is tot het verkrijgen van zijn deugden, de vrucht van de Geest (2 Thess. 2:14). Dat is een hemelse roeping.

Richt uw oog op de apostel en hogepriester onzer belijdenis, Jezus. Een apostel is een door God gezondene; Hij, Jezus, is de door God gezonden Hogepriester, die altijd leeft om voor ons te pleiten (Hb. 7:25).

2 Die getrouw is jegens Hem, die Hem heeft aangesteld, evenals ook Mozes getrouw was in geheel zijn huis. Het sleutelwoord in dit

vers is "trouw". Jezus is trouw in zijn dienst als Hogepriester waarin Hij door zijn Vader is aangesteld.

En Mozes was trouw (Num. 12:7) in heel zijn huis; dat wil zeggen: in dat wat God hem toevertrouwde in mensen, dienst en goederen. In vers 6 wordt duidelijk, wat het huis van Jezus is. Daar staat kort en goed: Zijn huis zijn wij.

3 Want Hij is zoveel groter heerlijkheid dan Mozes waardig gekeurd, als de bouwmeester hoger eer geniet dan het huis.

Het werk van Jezus in zijn trouw en offer was zo veel groter dan Mozes. Daarom is Jezus een zoveel groter heerlijkheid dan Mozes waardig gekeurd. Hij is die heerlijkheid waard.

Bij het woord bouwmeester valt te denken aan Hem, die de tabernakel met wat daarin hoorde en de dienstdoende Levieten aanstelde. Echter, de Bouwmeester geniet hoger eer dan het huis.

4 Want elk huis wordt door iemand gebouwd, maar de bouwmeester van alles is God.

God is de bouwmeester van alles; ook van het nieuwe Jeruzalem: de stad met fundamenten, waarvan God de ontwerper en bouwmeester is (Hb. 11:10).

En wij weten ook, dat, indien de aardse tent, waarin wij wonen, wordt afgebroken, wij een gebouw van God hebben, in de hemelen, niet met handen gemaakt, een eeuwig huis (2 Cor. 5:1). De bouwmeester van dit alles is God!

5 Nu was Mozes wel getrouw in geheel zijn huis als dienaar om te getuigen van hetgeen gesproken zou worden.

Mozes was Gods trouwe dienaar en Hij wees naar de Christus die komen zou. In Deut. 18:15 profeteert Mozes: Een profeet uit uw midden, uit uw broederen, zoals ik ben, zal de Here, uw God, u verwekken; naar Hem zult gij luisteren.

6 Maar Christus als Zoon over zijn huis. Zijn huis zijn wij, indien wij de vrijmoedigheid en de hoop, waarin wij roemen, tot het einde onverwrikt vasthouden.

Wij zijn het huis van Christus, dat wil zeggen dat Hij in ons woont. In dit vers staat echter een "indien" en in vers 14 staat het woordje "mits".

In beide verzen wordt genoemd dat wij iets "onverwrikt" moeten vasthouden. In dit vers: de vrijmoedigheid én de hoop waarin wij roemen. In Hb. 10:35/36 staat: "Geeft dan uw vrijmoedigheid niet prijs, die een ruime vergelding heeft te wachten. Want gij hebt volharding nodig, om, de wil van God doende, te verkrijgen hetgeen beloofd is."

Onze hoop waarin wij roemen, ligt binnen het voorhangsel (Hb. 6:18/20). Het voorhangsel is een beeld van het vlees van Jezus, waardoor Hij als Voorloper een weg baande (Hb. 10:19/20).

In de hoop roemen wil zeggen dat we het einde van deze weg, die Jezus gebaad heeft door zijn vlees, zullen bereiken (Hb.

6:18b/19). Laten we dus onze vrijmoedigheid niet prijsgeven en blijven roemen in deze hoop.

7 Daarom, gelijk de Heilige Geest zegt: Herden, indien gij zijn stem hoort.

Daarom: gezien ook het risico, genoemd in vers 6. Gelijk de Heilige Geest zegt: en dan wordt over het ongeloof en de daaruit voortvloeiende ongehoorzaamheid van de Israëlieten gesproken in Psalm 95.

De Geest is door David aan het woord.

8 Verhardt uw harten niet, zoals bij de verbittering (= vertaling van Meriba), ten dage van de verzoeking (= vertaling van Massa) in de woestijn,

9 Waar uw vaders Mij verzochten door Mij op de proef te stellen, hoewel zij mijn werken zagen, veertig jaren lang;

10 Daarom heb Ik een afkeer gekregen van dit geslacht en Ik heb gezegd: Altijd dwalen zij met hun hart, en zij hebben mijn wegen niet gekend.

Wat gebeurde er bij Meriba? We gaan naar Numeri 20:2/13 waar staat:

2 Toen de vergadering geen water had, liep zij te hoop tegen Mozes en Aäron. (geen water: dit was een beproeving van hun God).

3 En het volk twistte met Mozes en zeide: Waren wij maar gestorven, toen onze broeders voor het aangezicht des Heren stierven!

4 Waarom hebt gij de gemeente des Heren in deze woestijn gebracht, zodat wij en ons vee daar moeten sterven?

Opm. Het was echter op het bevel des Heren, dat zij in de woestijn Sin waren en van pleisterplaats tot pleisterplaats

trokken Ex. 17:1 Maar het volk zag niet de hand des Heren hierin maar de hand van Mozes.

5 Waarom hebt gij ons uit Egypte doen optrekken, om ons in dit barre oord te brengen, waar geen koren, vijgeboom, wijnstok en granaatappel groeien en waar geen water is om te drinken.

Opm. Ook voor ons christenen is het van belang, Gods hand te zien in de dingen die ons overkomen in het leven. Dat bewaart ons voor bitterheid of boosheid.

6 Toen ging Mozes met Aäron van de gemeente weg naar de ingang van de tent der samenkomst en zij wierpen zich neder op hun aangezicht, en de heerlijkheid des Heren verscheen hun.

Opm. Dat was het beste, wat Mozes en Aäron konden doen: naar de Heere toegegaan en zijn aangezicht zoeken.

7 Toen sprak de Here tot Mozes: Neem de staf en laat de vergadering samenkomen, gij en uw broeder Aäron; spreek dan in hun tegenwoordigheid tot de rots, dan zal zij haar water geven; gij zult voor hen water uit de rots te voorschijn doen komen en de vergadering en hun vee drenken.

Opm. De Heere zei tot Mozes: spreek tot de rots in hun tegenwoordigheid. De rots is een zinnebeeld van Christus, want 1 Cor. 10:4b zegt, dat de geestelijke Rots Christus was.

9 Toen nam Mozes de staf van voor het aangezicht des Heren, zoals Hij hem geboden had.

10 Toen Mozes en Aäron de gemeente voor de rots hadden doen samenkomen, zeide hij tot hen: Hoort toch, wederspannigen, zullen

wij uit deze rots voor u water te voorschijn doen komen?

11 Daarop hief Mozes zijn hand op en sloeg de rots met zijn staf tweemaal, en er kwam veel water uit, zodat de vergadering kon drinken en ook het vee.

Opm. In plaats van tot de rots te spreken, sloeg Mozes de rots. Eerst hadden de Israëlieten aanstoot genomen aan Mozes en Aäron en nu neemt Mozes aanstoot aan het gedrag van het volk. Het volk was ongelovig en boos en toen werd Mozes ongelovig en boos.

12 Maar de Here zeide tot Mozes en Aäron: Aangezien gij op Mij niet vertrouwd hebt en Mij ten aanschouwen van de Israëlieten niet geheiligd hebt, daarom zult gij deze gemeente niet brengen in het land, dat Ik hun geef.

13 Dit is het water van Meriba, waar de Israëlieten met de Here twistten en Hij Zich onder hen de Heilige betoonde.

Hb. 3:11 Zodat Ik gezworen heb in mijn toorn: Nooit zullen zij tot mijn rust ingaan!

Dit ongelooft van de Israëlieten en ook van Mozes en Aäron had zijn consequenties. Zij kwamen niet in het beloofde land, want alleen als de prediking van het woord met geloof gepaard gaat, gaat men tot de rust in. En nu de vermaning aan ons:

12 Ziet toe, broeders, dat bij niemand uwer een boos, ongelovig hart zij, door af te vallen (Staten vertaling: af te wijken) van de levende God.

Een boos ongelovig hart! Ook wij staan in dat gevaar als wij de dingen, die ons overkomen in het leven, niet nemen uit Gods

hand en leiding. Hij gaat wegen met ons van verlossing. Wegen waarop wij mogen leren om op Hem te vertrouwen.

Een ongeloofig hart leidt tot een boos hart, en een boos hart is een ongeloofig hart. Hier is de heilige Geest aan het woord tot ons.

Een aansporing voor ons om in de moeilijkheden van het leven tot de Rots te spreken en dat de Rots tot ons hart kan spreken, zodat ons hart zacht blijft en wij geen aanstoot zullen nemen aan het gedrag van anderen of aan de dingen die ons overkomen in het leven.

13 Maar vermaant elkander dagelijks, zolang men nog van een heden kan spreken, opdat niemand van u zich verharde door de misleiding der zonde.

Vermanen is ook: elkander aansporen. Elkaar dagelijks vermanen zolang er nog een "heden" is, waarin de Geest spreekt (v.7). De zonde is misleidend; het is als met de kaas in de muizenval; de satan spreekt over de kaas maar niet over de val. En men kan door de misleiding der zonde verhard worden.

14 Want wij hebben deel gekregen aan Christus, mits wij het begin van onze verzekerdheid tot het einde onverwikt vasthouden (zie toelichting bij vers 6).

15 Als er gezegd wordt: Heden, indien gij zijn stem hoort, verhardt uw harten niet zoals bij de verbittering.

16 Wie waren het dan, die, hoewel zij de stem gehoord hadden, God verbitterden? Waren dat niet allen, die onder Mozes uit Egypte waren uitgegaan?

17 En van wie heeft Hij een afkeer gehad, veertig jaren lang? Was het niet van hen, die

gezondigd hadden en wier lijken in de woestijn lagen?

18 Aan wie anders zwoer Hij, dat zij tot zijn rust niet zouden ingaan, dan aan hen, die ongehoorzaam geweest waren?

In de verzen 15 t/m 18 wordt teruggegrepen op Psalm 95:7b t/m 11 met een drietal vragen daarover:

Wie waren het dan, die verbitterd werden hoewel ze Gods stem hoorden? (de Israëlieten en Mozes en Aäron, die door ongeloof aanstoot namen).

Van wie heeft God een afkeer gehad? (van hen die door ongeloof tot zonde kwamen). Wie konden niet tot zijn rust ingaan? (zij, die door ongeloof tot ongehoorzaamheid kwamen, uitgezonderd Jozua en Kaleb).

19 Zo zien wij, dat zij niet konden ingaan wegens hun ongeloof. En daarom voor ons nogmaals de aansporing uit vers 12a: Ziet toe, broeders, dat bij niemand uwer een boos, ongeloofig hart zij door af te vallen (wijken) van de levende God.